

6 marca br.w Miejskiej Bibliotece Publicznej w Brzozowie odbył się wieczorek autorski p. Danuty Czajowej z Rudawca. O autorce wierszy pisałem już wielokrotnie na łamach strony internetowej Gminy Nozdrzec. Tym bardziej cieszy fakt, że zaprezentowana przez Panią Danutę poezja przyjęta została bardzo dobrze przez słuchaczy.

Podróż

(Mężowi poświęcam)

Czterdzieści lat już minęło
Gdy pociąg przeszłości ruszył
Ze stacji życia.
Do pustego przedziału wsiedliśmy
Oboje. Młodzi, niedoświadczeni,
Ufający każdemu.
Dwoje kochających się ludzi.
Bez większych przeszkód
Dojechaliśmy
Do pierwszej stacji, gdzie
Czekała na nas iskra pierwotnej miłości.
I znowu pociąg toczył się po
Szynach życia, napotykając
Różne stacje, na których byliśmy
Nie zauważeni.
Wędrówka w przyszłość dała kolejny cud.
Tych dwoje małych, zmieniło
Na naszym szlaku wiele, nadawało sens przyszłości, która
Stopniowo zaczęła nas fizycznie zmieniać.

Wysiedliśmy z pociągu, który tak prędko pędził, na naszej
Stacji, lecz już nigdy nie było
Tak samo, nic dwa razy się
nie powtórzyło.
Dziś spoglądamy z dala
Na ten czas, na pędzący pociąg
Życia i zdaje się nam, że na naszej stacji nic nie sunie
do przodu.
Rzeczywistość jednak jest inna,
Bo prędzej niż byśmy chcieli
Umyka naszej spokojności czas,

A czas nam dany na podróż
W przyszłość, trwał jak jedna
Chwila, po której zostały miłe wspomnienia.

Przyjdzie czas

Nie płacz kochanie, gdy obłoki płyną
Gdy sznury gęsi za nimi giną
Nie płacz, gdy lato w jesień się zamieni
I jaskółki nadziei odlecą z twej ziemi

Nic dwa razy się nie wróci
Przeszłość serca niech nie smuci
To co przemija w pamięci zostaje
I naszą miłość umacnia kochanie
I choć dłonie swe wyciągasz
By zatrzymać czas ten mi miła
Nieuchronnie wciąż odpływa
Naszych marzeń mała chwila
W mgle zostanie obraz zbladły
Jak me ręce cię tuliły
A gdy minie już świtanie
Na czas płaczu zmierzch nastanie

Nadchodzi wiosna

Spoglądam przez okno, na śnieg który drzemie
Tuląc pod płaszczem umęczona ziemię
Do tego wiatr zimowy jeszcze pogwizduje
Radośnie i bezpiecznie w przydomowej tui
Czasu jeszcze dużo potrzebuje zima
By mogła łagodzić podkarpacki klimat
Aby już zakończyć szare dni i chłody
Bo rzeki w korytach mają pełno wody
Marzenia me płyną w ten zimowy obraz
I myśli kieruję, gdy upragniony czas
Powróci, ze śpiewem skowronka i zielenią
A zimowe kolory znów w sznury koralu się zmieniają
I takiej wiosny w moim życiu czekam
Aby rozwiała troski i zmartwienia
Na które nigdy głośno nie narzekam
Bo są ludzie z cięższym bagażem cierpienia